

Sarah Carlier (links), Ineke Schutte-Hoogstraten en Bas van Gangelen in fotogalerie Noorderlicht. FOTO CORNÉ SPARIDAENS

JOEP VAN RUITEN

Kort nadat kunstenaar Sarah Carlier in Groningen arriveerde, hing ze in de stad briefjes op met een oproep voor mensen die 'hobbymatig creatief bezig zijn'. De eerste reactie kwam van Robert, die vroeg of ze bij hem thuis wilde komen. Carlier schrok: „Ojee, ik heb overal mijn 06-nummer achtergelaten, maar wat is daarvan de consequentie? Ik ben een vrouw alleen, ik ken hier niemand. Er kan van alles gebeuren.”

Ze vroeg of Robert per mail kon laten zien wat hij maakte. Daarop ontving ze een foto van een stronk met wortels. Carlier begreep niet wat het met haar oproep te maken kon hebben. Wat doe je daarmee, wilde ze weten. Robert antwoordde: 'Hij staat op zijn kop'. Toen zag ze het. „Een afknipste struik”, vertelt Carlier. „Robert had met een tandenborstel alle aarde uit de wortels geborsteld, de stronk omgekeerd en er een kunstwerk van gemaakt.”

Onder de titel *Hortensiaspin met 21 poten* heeft de omgekeerde stronk een plek gekregen in de fotogalerie van Noorderlicht. Met werk van nog veertig andere hobbymatige creatievelingen en dat van Carlier zelf vormt het de tentoonstelling *Muddy Pink Dinosaur*. Samensteller Carlier heeft de werken zo neergezet dat nauwelijks te zien is of iets vanuit een hobby of vanuit een professie is gemaakt. Het roept vragen op over wat kunst is. Wordt iets kunst als het door een kunstenaar is gemaakt? Of kan iedereen het?

De in Vlaanderen geboren Sarah Carlier (1981) kwam op het idee voor *Muddy Pink Dinosaur* toen in ze in een bos in haar woonplaats Den Haag op verschillende plekken hutjes van takken aantroef. „Soms heel kunstige bouwwerken. Ik vroeg me af wie die dingen maakte, maar ik trof nooit iemand aan. Wel zag ik ze steeds veranderen. Ook ik veranderde soms iets. Blijkbaar is er een onzichtbare gemeenschap die zich met het bouwen van dit soort hutten bezighoudt. Het heeft iets magisch.”

De hutten deden Carlier denken aan een reis die ze ooit maakte door het zuiden van de Verenigde Staten,

Hortensiaspin met 21 poten, Robert. FOTO HANNE VAN DER VELDE/NOORDERLICHT

Allemaal een kunstenaar

Beeldend kunstenaar Sarah Carlier is geïnteresseerd in de creatieve speelsheid van mensen. Op uitnodiging van fotogalerie Noorderlicht maakte ze, met hulp van anderen, de vrolijk makende tentoonstelling *Muddy Pink Dinosaur*.

Slachthuisstraat Groningen, Sarah Carlier. FOTO HANNE VAN DER VELDE/NOORDERLICHT

waar ze schilderijen aan de weg zag staan. Ze bleken vervaardigd door mensen die niets met het reguliere kunstcircuit van doen hebben, zoals Mose Tolliver, maker van het schilderij *Muddy Pink Dinosaur*. Folk art wordt het genoemd, een beweging verwant aan outsider art, kunst gemaakt door 'artistieke talenten die luisteren naar de stem in zichzelf’.

Carlier is geïnteresseerd in spelende, creatieve mensen. Of in de woorden van historicus Johan Huizinga: homo ludens. „In wezen zijn we allemaal kunstenaar. Bij de een zit het meer verborgen dan bij de ander”, zegt de kunstenaar die op uitnodiging van Noorderlicht als artist in residence in Groningen verbleef. „Ik kom er steeds meer achter dat de definitie van kunst heel persoonlijk is.”

Ook Bas van Gangelen leverde een bijdrage aan *Muddy Pink Dinosaur*: een installatie opgebouwd uit mondkapjes, plastic flessen, sigarettentpakjes, blikjes, ballonnen, flesdoppen et cetera. In het dagelijks leven is Van Gangelen logopedist. „Ik heb niets met kunst te maken”, zegt hij. „Ik doe aan ploggen, al rennend afval verzamelen. Dat kan ik bij thuiskomst meteen in de vuilnisbak gooien, maar ik wilde het zichtbaar maken.”

Van Gangelen besloot zijn vondsten uit te stallen en te fotograferen voor een Instagramaccount met inmiddels 1900 volgers, Afvalbas. „Dit is mijn 82ste afvaltapijt”, zegt hij over zijn installatie in de fotogalerie. „Of je het kunst moet noemen, weet ik niet. Maar het is wel een apart beeld en het zet aan het denken. Het zegt iets over deze tijd. Er zit bijvoorbeeld tegenwoordig statiegeld op plastic flesjes, die kwam ik eerder veel meer tegen.”

Van Ineke Schutte-Hoogstraten zijn meerdere werken te zien. Zoals een foto van een object dat aan een maanwagentje doet denken en een video waarop een in krantenpapier verpakte stelling in een tuin is te zien. Waaruit plotseling, onder de klanken van *Also sprach Zarathustra* van Richard Strauss, lachend een schommelende vrouw tevoorschijn komt: Schutte-Hoogstraten breekt uit. „Gemaakt in coronatijd, als on-

derdeel van een cursus die ik volg bij kunstencentrum Vrijdag”, vertelt de maker.

De video bracht Carlier op het idee voor een sciencefictionfilm; het acht minuten durende *Spaces* is in de fotogalerie te zien. Wandelingen door de stad leverden andere werken op, zoals een onderzoek naar de herkomst van het door Groningers zelf nauwelijks opgemerkte gevelbeeld *Het blauwe mannetje* in de Mauritsstraat en een 24-uurs actie met buurtonderzoek waarbij in Slachthuisstraat een afgietsel werd gemaakt van een gevelsteen met een varkenskop.

Carlier gebruikt als kunstenaar fotografie, film, sculpturen, collages en installaties om te vertellen over hoe mensen met rituelen en tradities omgaan. „Ik wil als kunstenaar sociaal maatschappelijk betrokken zijn”, zegt ze, „maar toen ik in het Haagse bos langs die takkenhutjes wandelde, was ik min of meer vastgelopen.”

Ze bedacht als kunstenaar van alles, maar voerde het niet uit. „Ik vroeg mij af: waar is het gesprek? Wat inspireert mij? Waar haal ik de creativiteit vandaan? Ik voelde empathie, maar het kwam er niet op de goede manier uit. Wat ik deed vond ik niet goed genoeg.”

Ze miste het contact met mensen, ontdekte ze, met de bron van haar creativiteit. „En ondertussen zag ik de samenleving veranderen. Donald Trump. De opkomst van rechte ideeën. In mijn hoofd velde ik allerlei oordelen. Ik dacht: maar dat is toch helemaal mijn taak niet? Ik moet mij bezighouden met wat mij inspireert, met dat wat ook andere mensen inspireert: spelen, plezier beleven aan wat je om je heen ziet.”

Het verblijf van Carlier in Groningen heeft anderhalve maand geduurd. „Ik heb mij enorm geamuseerd, voelde mij zeer welkom. Door de reacties die ik kreeg op mijn oproep, raakte ik ontzettend geïnspireerd”, vertelt ze. „Ik heb gehoord gewerkt.”

Muddy Pink Dinosaur van Sarah Carlier is tot en met 20 februari te zien in fotogalerie Noorderlicht in Groningen